

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa J.R.
przeciwko Ł. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 5 lipca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 10 sierpnia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2700 (dwa tysiące
siedemset zł) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwany Ł. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 10 sierpnia 2016 r., oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 27 listopada 2015 r. Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda J.R. kwotę 78 379,20 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 lutego 2014 r., z tego kwotę 62 846 zł tytułem odszkodowania za obniżenie się wartości jego nieruchomości oraz kwotę 15 553,20 zł tytułem odszkodowania za szkodę wynikłą z konieczności poniesienia nakładów zapewniających właściwy klimat akustyczny wewnątrz budynku mieszkalnego. Postępowanie o zapłatę kwoty 6 838 zł zostało umorzone, a w

pozostalej części Sąd oddalił powództwo. Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia Sądu Okręgowego i jego wnioski prawne. Nie zgodził się ze stanowiskiem skarżącego, że nieprawidłowo przeprowadzony został dowód z opinii biegłego J.W. w celu ustalenia czy i o ile na skutek wprowadzenia strefy ograniczonego użytkowania wokół lotniska obniżyła się wartość nieruchomości powoda oraz czy i jakie nakłady są konieczne aby zapewnić ochronę akustyczną budynku. Wyjaśnił, że w postępowaniu sądowym to sąd ocenia dowody, wobec czego ewentualna opinia Komisji Arbitrażowej Polskiej Federacji Stowarzyszeń Rzeczników Majątkowych mogłaby mieć co najwyżej charakter niewiążącej sądu opinii. Sąd wskazał też, że odpowiedzialność odszkodowawcza przewidziana w art. 129 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska w zw. z art. 361 § 1 k.c. obejmuje spadek wartości nieruchomości spowodowany wprowadzeniem obszaru ograniczonego użytkowania, stanowiącego o konieczności trwałego znoszenia podwyższonego poziomu hałasu. Podzielił również stanowisko Sądu Okręgowego w kwestii początku okresu opóźnienia.

Skargę kasacyjną pozwany oparł na obydwu przesłankach z art. 398³ § 1 k.p.c. Zarzucił naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię art. 129 ust. 2 p.o.ś. w zw. z art. 361 § 1 k.p.c. oraz uchybienie przepisom postępowania - art. 278 § 1 w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. We wnioskach domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w (...).

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o odmowę jej przyjęcia do rozpoznania ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń

umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie stwierdzenia, że występuje co najmniej jedna z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Skarżący wniosek o rozpoznanie jego skargi oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., to znaczy wystąpieniu w sprawie istotnych zagadnień prawnych. Pierwsze z nich polega, zdaniem skarżącego, na potrzebie wyjaśnienia czy odpowiedzialność odszkodowawcza przewidziana w art. 129 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. - Prawo ochrony środowiska (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1232 ze zm.) może powstać wówczas, gdy po ustanowieniu obszaru ograniczonego użytkowania immisje hałasu są mniejsze niż wcześniej. Drugie zagadnienie pozwany sformułował jako problem, czy opinia, którą sporządził biegły nie mający wykształcenia, ani wiadomości specjalnych z dziedziny akustyki, a która dotyczy zagadnień akustycznych, stanowi podstawę ustaleń, które uznać można za ustalenia faktyczne.

Przez istotne zagadnienie prawne rozumie się problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter nowy i rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności, a którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/2013, nie publ.).

Pytania przedstawione w skardze kasacyjnej nie stanowią zagadnień prawnych, które wymagałyby wyjaśnienia. Problem charakteru szkody, która podlega naprawieniu na podstawie art. 129 ust. 2 p.o.ś. Sąd Najwyższy wypowiedział się m. in. w wyrokach z dnia 24 listopada 2016 r., II CSK 100/16, II CSK 113/16, nie publ., w postanowieniach z dnia 17 maja 2017 r., nie publ.;

z dnia 11 stycznia II CSK 450/16, nie publ. i w wyroku z dnia 25 maja 2012 r., I CSK 509/11, OSNC 2013, nr 2, poz. 26. Sąd Najwyższy przyjął, że z samej treści art. 129 ust. 2 p.o.ś. wynika, że odszkodowanie łączy się z ograniczeniem korzystania z nieruchomości, a nie utratą możliwości dochodzenia roszczenia o zaprzestanie negatywnego oddziaływania na nieruchomość. Ograniczeniem tym jest już samo ustanowienie obszaru organicznego użytkowania. Na skutek jego ustanowienia dochodzi bowiem do zawężenia granic prawa własności.

Wartość dowodowa opinii biegłego sądowego i dokonania na jej podstawie ustaleń faktycznych natomiast należy do sfery wyłączonej na mocy art. 398³ § 3 k.p.c. z zakresu zarzutów kasacyjnych. Tym samym nie można także rozpoznać zagadnienia dotyczącego tej sfery, ponieważ nie miałyby to żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Zagadnienie prawne, aby mogło stanowić podstawę przysądu, musi dotyczyć problemu, który mieści się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym.

Wbrew stanowisku autora skargi nie można więc uznać, że w sprawie występują zagadnienia prawne, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Okoliczności sprawy nie wskazują również, aby wystąpiły inne przesłanki z art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpatrzenia (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek powoda zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99 i art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 6 w zw. z 10 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm. Dz.U. z 2016 r., poz. 1667).